

hun kunde blive ude af sig selv. Men det havde ingen Nød. Det var med Pastor Gaardbo ligesom med Meta. Han hørte med sit hele Væsen en Verden til, som aldrig kunde blive hendes. Jo mere hun havde talt med ham, desto stærkere følte hun det.

Hun forstod ikke den Slags Mennesker. Hans urokelige Tilidsfuldhed forargede hende. Gik den Mand da gennem Verden med lukkede Øjne? Og stirrede han aldrig ind i sin egen Sjæl?

„Gud kender Mennesket indtil Sjælens Bund,“ havde han engang sagt. Hun syntes, man maatte være meget glad for sig selv for at kunne finde Trøst i den Tanke. Sjælens Bund — det var jo netop Rædselsdybet, der fik det til at sortne for Øjnene

Havde han endda ikke været Præst! Havde han været Læge som sin Broder eller hvadsomhelst andet! Saasnart han begyndte at missionere, følte hun det som en Lidelse. For det var jo umuligt, at han selv for Alvor kunde tro paa alle disse bibelske Børneeventyr. Og gjorde han det virkelig, saa blev han hende blot endnu mere uhjælpelig fremmed og fjern.

Desuden . . . der stod en ung Piges Skygge imellem dem. Den viste sig for hende i hvide Gravklæder, hver Gang hun tænkte paa ham, og det vilde aldrig blive anderledes. Paa det Punkt kendte hun sig selv, — hun, som havde været skinsyg paa sin egen Mor, saa hun til Tider næsten hadede hende. Dersom det utrolige kunde tænkes, at hun kom til at holde af Pastor Gaardbo, saa vilde hendes Sjæl ikke faa Fred, før hun havde fordrevet dette Minde af hans Hjerte. Og dersom hun blev gift med ham, vilde hun alligevel altid have en Følelse af, at der listede et Spøgelse omkring i Huset og belurede dem. Hun havde i Tankerne forlængst gennemlevet den hele Lidelseshistorie! . . .

Hun ringede paa Stuepigen og bad om at faa en Kop Te bragt ind. I det samme hørtes Brølet af et Automobil, der kørte op for Indgangen.

„Sig blot, at der er ingen hjemme,“ sagde hun til Pigen.

Ikke desto mindre aabnedes Døren lidt efter, og en Dame traadte ind. Det var Meta.

„Men kære! . . . Hvor kommer du her? Skal du ikke med til Mødet?“